

BAWAG (věc C-85/24)

Datum rozhodnutí: 27. února 2025

Závěr: *Věřitel, který za účelem financování stavby nemovitosti určené k bydlení nabízí smlouvy o úvěru se zajištěním nebo bez zajištění zástavním právem k nemovitosti s pevnou úrokovou sazbou, s pohyblivou úrokovou sazbou nebo střídavě s obdobím s pevnou úrokovou sazbou a s pohyblivou úrokovou sazbou, je povinen poskytnout ve všeobecných informacích pouze jediný příklad úvěrů, které nabízí, pokud je tento příklad reprezentativní.*

Skutkové okolnosti: BAWAG je bankovní institucí a nabízí své služby na celém rakouském území. Tato banka poskytuje spotřebitelům v „informačním přehledu o úvěrech na nemovitosti určené k bydlení“ všeobecné informace o smlouvách o hypotečních úvěrech a úvěrech na nemovitosti, které nabízí. Strany 2 až 4 informačního přehledu se týkají úvěrů na stavbu nemovitosti určené k bydlení, které nejsou zajištěny zástavním právem k nemovitosti a jsou zakončeny „reprezentativním příkladem“. Strany 5 až 7 tohoto přehledu se týkají smluv o úvěrech na stavbu nemovitosti určené k bydlení, které jsou zajištěny zástavním právem k nemovitosti a jsou rovněž zakončeny reprezentativním příkladem. Jako reprezentativní příklad úvěru na stavbu nemovitosti určené k bydlení bez zajištění zástavním právem je uveden úvěr ve výši 35 000 eur s dobou splatnosti 180 měsíců a pohyblivou roční nominální úrokovou sazbou ve výši 4,58 %. Jako reprezentativní příklad úvěru na bydlení se zajištěním zástavním právem je uveden úvěr ve výši 200 000 eur s dobou splatnosti 240 měsíců a pohyblivou roční nominální úrokovou sazbou ve výši 0,5 %. Oba příklady upřesňují výši úroků, které mají být zaplacený, reálnou úrokovou sazbou, jakož i celkové náklady úvěru. Mezi svými produkty nabízí BAWAG kromě smluv o úvěru výlučně s pohyblivou úrokovou sazbou také smlouvy o úvěru výlučně s pevnou úrokovou sazbou, jakož i smlouvy o úvěru, které střídají období s pohyblivou úrokovou sazbou a období s pevnou úrokovou sazbou.

Právní stránka: Směrnice 2014/17, jejímž cílem je boj proti nekalým obchodním praktikám vůči spotřebitelům, v čl. 7 odst. 1 stanoví, že „obchodní praktika je považována za

klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést závažné informace, které v dané souvislosti průměrný spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí o obchodní transakci, čímž způsobí nebo může způsobit, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil“. V daném případě se nejeví, že by poskytnutí reprezentativního příkladu u smluv o úvěru zajištěných hypotékou, který se týká úvěru s pohyblivou úrokovou sazbou, a reprezentativního příkladu u smluv, které nejsou zajištěny zástavním právem k nemovitosti, který se rovněž týká úvěru s pohyblivou úrokovou sazbou, připravilo spotřebitele o závažné informace ve smyslu čl. 7 odst. 1 směrnice 2005/29. V tomto ohledu je třeba uvést, že všeobecné informace, které spotřebitel potřebuje k tomu, aby se mohl informovaně rozhodnout pro úvěr s pevnou úrokovou sazbou, úvěr s proměnlivou úrokovou sazbou nebo úvěr se smíšenou úrokovou sazbou, nespočívají v informacích, které musí obsahovat reprezentativní příklad, a to celková výše úvěru, celkové náklady úvěru pro spotřebitele a roční procentní sazba nákladů, ale v tom, že tyto informace jsou jisté v případě prvního typu úvěru a nejisté v případě ostatních dvou. Tyto základní charakteristiky smluv o úvěru s pevnou nebo pohyblivou úrokovou sazbou musí být uvedeny ve všeobecných informacích podle čl. 13 odst. 1 písm. e), a nikoli podle čl. 13 odst. 1 písm. g) v reprezentativním příkladu. Reprezentativní příklad má totiž zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele ve spojení s dalšími všeobecnými informacemi uvedenými v čl. 13 odst. 1 směrnice 2014/17 a s předmluvními informacemi přizpůsobenými osobní situaci každého jednotlivého spotřebitele.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 14. března 2024, *VR Bank Ravensburg-Weingarten*, C-536/22, EU:C:2024:234.

Relevantní právní úprava: Článek 13 odst. 1 písm. g) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení.

Banco Santander (věc C-230/24)

Datum rozhodnutí: 13. března 2025

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě nebo judikatuře, které sice stanoví nepromlčitelnost práva podat žalobu na neplatnost zneužívajícího ujednání obsaženého ve smlouvě uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, avšak zároveň stanoví promlčecí lhůtu pro právo podat žalobu k uplatnění restitučních účinků tohoto určení.*

Skutkové okolnosti: Dne 19. ledna 2009 uzavřela MF se společností Banco Santander smlouvu o hypotečním úvěru. Ujednání této smlouvy ukládalo MF jakožto dlužníci nést veškeré náklady spojené s uzavřením této smlouvy, jako jsou přípravné náklady transakce, jakož i poplatky a daně vyplývající ze zřízení hypotečního zástavního práva, jeho zápisu do katastru nemovitostí, výdaje za poradenské služby, jakož i náklady spojené se změnou nebo zrušením uvedené smlouvy (dále jen „ujednání o poplatcích“). Dne 27. února 2023 podala MF žalobu k Juzgado de Primera Instancia no 8 de La Coruña (soud prvního stupně č. 8 v A Coruñi, Španělsko), který je předkládajícím soudem, znějící na určení neplatnosti ujednání o poplatcích z důvodu jeho zneužívající povahy. Touto žalobou se MF domáhá rovněž vrácení částky odpovídající polovině notářských odměn a veškerých nákladů spojených se zápisem do katastru nemovitostí, navýšené o zákonné úroky. Banco Santander tvrdí, že promlčecí lhůta týkající se žaloby na vrácení této částky uplynula. Tato lhůta totiž byla zákonem č. 42/2015 změněna a zkrácena na pět let, ačkoli v okamžiku podpisu smlouvy o hypotečním úvěru stanovil článek 1964 občanského zákoníku, že taková žaloba se promlčuje za patnáct let.

Právní stránka: Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 nebrání vnitrostátní právní úpravě, která sice stanoví nepromlčitelnost práva podat žalobu na určení neplatnosti zneužívajícího ujednání obsaženého ve smlouvě uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, avšak zároveň stanoví promlčecí lhůtu pro právo podat žalobu k uplatnění restitučních účinků tohoto určení, pokud tato lhůta není méně příznivá než lhůta, které se týká obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a v praxi neznemožňuje nebo nadměrně neztěžuje výkon práv priznaných právním řádem Unie, zejména pak směrnici 93/13 (zásada efektivity). Pokud jde zejména o zásadu rovnocennosti, které se týká předběžná otázka, je třeba připomenout, že její

dodržování vyžaduje, aby se dotčené vnitrostátní pravidlo použilo bez rozdílu na žaloby, které jsou založeny na porušení unijního práva, i na žaloby založené na porušení vnitrostátního práva, mají-li podobný předmět a důvod. Směrnice 93/13 a zásada rovnocennosti tak nebrání tomu, aby žaloba směřující k uplatnění restitučních účinků určení neplatnosti zneužívajícího smluvního ujednání podléhala promlčecí lhůtě, při zachování nepromlčitelnosti práva podat žalobu na určení neplatnosti takového ujednání, pokud tato promlčecí lhůta není méně příznivá než lhůta použitelná na žaloby založené na porušení vnitrostátního práva s podobným předmětem a důvodem.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 9. července 2020, *Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale*, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, jakož i ze dne 8. září 2022, *D. B. P. a další (Hypoteční úvěr v cizí měně)*, C-80/21 až C-82/21, EU:C:2022:646.

Relevantní právní úprava: Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách.

Auto1 European Cars (věc C-186/24)

Datum rozhodnutí: 27. března 2025

Závěr: *Závazky splněné ve prospěch dlužníka, který se nachází v insolvenčním řízení, i když měly být splněny ve prospěch insolvenčního správce v tomto řízení, zahrnují rovněž splnění závazku vyplývajícího z právního jednání dlužníka po zahájení uvedeného insolvenčního řízení a přechodu správy majetku na insolvenčního správce, za podmínky, že takové právní jednání je podle práva státu, který toto řízení zahájil, účinné vůči věřitelům, kteří jsou účastníky uvedeného řízení.*

Skutkové okolnosti: Rozhodnutím ze dne 25. května 2022 zahájil Zemský soud v Linci, Rakousko, insolvenční řízení proti dlužníkovi a ustanovil M. Metzlera insolvenčním správcem (dále jen „insolvenční správce“). Toto rozhodnutí obsahující totožnost insolvenčního správce bylo téhož dne zveřejněno. Dne 2. června 2022 uzavřel dlužník vlastním jménem smlouvu o prodeji vozidla se společností Auto1, založenou podle nizozemského práva se sídlem v Nizozemsku, na částku ve výši 48 870 eur. Tato smlouva byla uzavřena v prostorách pobočky společnosti Auto1 v Rakousku. Po převzetí tohoto vozidla v Rakousku převedla Auto1 z účtu banky nacházející se v Německu částku odpovídající

prodejní ceně uvedeného vozidla na účet banky nacházející se v Rakousku, kterou uvedl dlužník. Insolvenční správce se domnívá, že částka ve výši 48 870 eur spadá do majetkové podstaty, jelikož dlužník kupní smlouvu uzavřel po zahájení insolvenčního řízení. Vzhledem k tomu, že Auto1 vozidlo prodala dále třetí osobě, podal insolvenční správce žalobu, kterou se domáhal náhrady ve prospěch majetkové podstaty v insolvenčním řízení, která odpovídá prodejní ceně tohoto vozidla. Insolvenční správce později rozšířil předmět žaloby na tržní hodnotu uvedeného vozidla, a to na částku ve výši 62 261 eur.

Právní stránka: Z kontextuálního výkladu čl. 31 odst. 1 nařízení 2015/848 vyplývá, že pod pojem „splněný závazek“ ve smyslu tohoto ustanovení spadá splnění závazku vyplývajícího z právního jednání následujícího po zahájení insolvenčního řízení a po přechodu oprávnění na insolvenčního správce, pokud je takové právní jednání účinné podle práva státu, který řízení zahájil, vůči věřitelům, kteří jsou účastníky uvedeného řízení. Tento výklad je potvrzen i cílem, který čl. 31 odst. 1 nařízení 2015/848 sleduje, totiž ochranu třetí osobu, která neví o zahájení insolvenčního řízení v jiném členském státě a v dobré víře se domnívá, že splnění jejího závazku ve prospěch dlužníka má účinek vyrovnání dluhu. V případě, že by účinek vyrovnání dluhu byl přiznán splnění závazku založeného na právním jednání neúčinném vůči věřitelům, kteří jsou účastníky tohoto řízení, podle práva státu, který uvedené řízení zahájil, překračovalo by to rámec ochrany dobré víry třetích osob zamýšlené unijním normotvůrcem. V takovém případě by totiž byla třetí osoba chráněna před případným návrhem, který by proti ní podal insolvenční správce, a to z titulu bezdůvodného obohacení. Takový výklad čl. 31 odst. 1 nařízení 2015/848 by byl kromě toho v rozporu se zásadou restriktivního výkladu výjimek z automatického uznávání účinků insolvenčního řízení a taky by dlužníkovi umožnil snadno vyvést majetek z majetkové podstaty tím, že by jej po zahájení insolvenčního řízení prodal třetí osobě. Tento výklad by tedy ohrozil jeden ze základních cílů nařízení 2015/848, který spočívá v zamezení podnětům, které motivují strany k převodům majetku z jednoho členského státu do druhého za účelem výhodnějšího právního postavení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 18. dubna 2024, *Luis Carlos a další*, C-765/22 a C-772/22, EU:C:2024:331, ze dne 19. září 2013, *van Buggenhout a van de Mierop*, C-251/12, EU:C:2013:566.

Relevantní právní úprava: Článek 31 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 o insolvenčním řízení.

Ławida (věc C-57/24)

Datum rozhodnutí: 27. března 2025

Závěr: *Soudy členského státu, v němž má obvyklý pobyt osoba, která se domáhá toho, aby byla zproštěna právních účinků spojených s tím, že neučinila prohlášení o odmítnutí dědictví ve stanovené lhůtě, nejsou příslušné takové zproštění schválit.*

Skutkové okolnosti: BA, žalobkyně v původním řízení, je nezletilou osobou s bydlištěm v Polsku. Je příbuzná zesnulého ZJ, který zemřel v Německu, kde měl v té době obvyklý pobyt. Vzhledem k tomu, že její právní zástupce, BR, neučil prohlášení o odmítnutí dědictví po ZJ z důvodu chyby ve výpočtu lhůty stanovené pro učinění tohoto prohlášení, podala BA prostřednictvím BR k Okresnímu soudu v Gliwicích, Polsko, návrh na schválení zproštění se právních účinků takového opomenutí. Poté, co uvedený soud tento návrh na schválení zamítl, podala BA proti tomuto zamítnutí odvolání ke Krajskému soudu v Gliwicích, který je předkládajícím soudem.

Právní stránka: Z výkladu článku 13 ve spojení s článkem 28 nařízení č. 650/2012 vyplývá, že mezi těmito dvěma články existuje úzká spojitost, takže příslušnost soudů členského státu místa obvyklého pobytu dědice pro přijetí prohlášení o odmítnutí dědictví podléhá podmínce, že dědické právo platné v tomto státě stanoví možnost učinit takové prohlášení před soudem. Pokud jde konkrétně o takové soudní rozhodnutí, jako je rozhodnutí, kterého se domáhá žalobkyně ve věci v původním řízení, kterým se schvaluje zproštění se dědice právních účinků spojených s tím, že neučinil prohlášení o odmítnutí dědictví ve stanovené lhůtě, jak je stanoveno dědickým právem platným v členském státě obvyklého pobytu tohoto dědice, je třeba uvést, že článek 28 nařízení č. 650/2012 je koncipován tak, aby byla uznána platnost prohlášení uvedených v tomto článku, zejména jsou-li splněny podmínky stanovené právem státu obvyklého pobytu osoby činící prohlášení, pokud se toto právo uplatní. Takové soudní rozhodnutí o schválení zjevně nepředstavuje akt přijetí prohlášení uvedeného v článku 13 tohoto nařízení, a nespadá tudíž do působnosti tohoto článku. Zatřetí tento výklad potvrzují i cíle sledované nařízením č. 650/2012. Podle bodu 7 odůvodnění tohoto

nařízení je totiž cílem tohoto aktu usnadnit řádné fungování vnitřního trhu odstraněním překážek volnému pohybu osobám, které se v současnosti potýkají s obtížemi při uplatňování svých práv v souvislosti s dědictvím, jež má přeshraniční dopady. V tomto bodě odůvodnění se zejména uvádí, že v evropském prostoru práva musí být práva dědiců a odkazovníků, dalších osob zůstaviteli blízkých a věřitelů zůstavitele účinným způsobem zaručena.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 2. června 2022, *T. N. a N. N. (Prohlášení o odmítnutí dědictví)*, C-617/20, EU:C:2022:426.

Relevantní právní úprava: Článek 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení.

A N (věc C-217/23)

Datum rozhodnutí: 27. března 2025

Závěr: Žadatel o mezinárodní ochranu, proti němuž směřuje krevní msta v jeho zemi původu z důvodu jeho postavení člena rodiny, která je zapojena do sporu o majetek, nemůže být z tohoto samotného důvodu považován za příslušníka „určité společenské vrstvy [sociální skupiny]“.

Skutkové okolnosti: Dne 4. listopadu 2015 podal A. N., afghánský státní příslušník náležející k etniku Paštunů a pocházející z provincie Laghman (Afghánistán) v Rakousku, žádost o mezinárodní ochranu na základě AsylG z roku 2005. Na podporu této žádosti tvrdil A. N., že mu v Afghánistánu hrozí pronásledování z důvodu krevní msty směřující proti osobám, které mají příbuzenský vztah k jeho otci. Tato krevní msta byla podle něj vyvolána sporem o majetek týkajícím se zemědělského pozemku mezi jeho otcem a bratranci posledně uvedeného. Podle informací poskytnutých A. N. byli v rámci této krevní msty jeho otec a jeho bratr zabiti bratranci jeho otce. BFA zamítl tuto žádost rozhodnutím ze dne 21. června 2017, neboť měl za to, že odchod A. N. ze země svého původu byl „motivován pouze jeho přáním zlepšit svou ekonomickou a sociální situaci“ a že poskytnuté informace o nebezpečí pronásledování neodpovídají skutečnosti. A. N. podal proti tomuto rozhodnutí stížnost.

Právní stránka: Podstatná je skutečnost, že skupina je okolní společností jako celkem vnímána jako odlišná, a to zejména

v důsledku sociálních, morálních nebo právních norem převládajících v zemi původu. Důkazem takového vnímání na úrovni okolní společnosti mohou být zejména konkrétní indicie, jako je například diskriminační zacházení nebo vylučující praktiky, nebo dokonce stigmatizace, které se obecně dotýkají příslušníků dotčené skupiny a mají za následek jejich vyloučení na okraj okolní společnosti. V projednávané věci ze spisu nevyplývá, že by skupina tvořená příslušníky konkrétní rodiny, proti kterým směřuje krevní msta, jejíž původ spočívá ve sporu o majetek, byla ve své zemi původu vnímána jako odlišná nejen členy rodiny zapojenými do této krevní msty, ale i okolní společností jako celkem. Skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu je v zemi původu vystaven nebezpečí fyzického násilí, které může vést až k vraždě z krevní msty, která míří proti všem nebo proti části jeho rodinných příslušníků z důvodu sporu o majetek, neumožňuje dospět k závěru, že tento žadatel je příslušníkem „určité společenské vrstvy [sociální skupiny]“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice 2011/95. Takovému žadateli tudíž nemůže být z tohoto důvodu přiznáno postavení uprchlíka.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 16. ledna 2024, *Intervjuirašt organ na DAB pri MS (Ženy, které se staly oběťmi domácího násilí)*, C-621/21, EU:C:2024:47, a ze dne 11. června 2024, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Ženy ztotožňující se s hodnotou rovnosti mezi pohlavími)*, C-646/21, EU:C:2024:487.

Relevantní právní úprava: Článek 10 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

Barouk (věc C-283/24)

Datum rozhodnutí: 3. dubna 2025

Závěr: Vnitrostátní soud prvního stupně rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutí rozhodujícího orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu musí mít pravomoc nařídít lékařskou prohlídku žadatele o mezinárodní ochranu, má-li za to, že provedení této prohlídky je nezbytné nebo relevantní pro účely posouzení této žádosti.

Skutkové okolnosti: B. F., libanonský státní příslušník, podal dne 4. září 2018 na Kypru žádost o mezinárodní ochranu. Na podporu

své žádosti zejména uvedl, že byl obětí mučení ze strany tajných a vojenských služeb v Libanonu mimo jiné z důvodu jeho politického aktivismu a účasti ve vojenském křídle jedné z libanonských politických stran a že je nadále vystaven výhrůžkám a pokusům o atentát, takže je přesvědčen, že v případě návratu do Libanonu bude zatčen na letišti v této zemi a odsouzen k trestu odnětí svobody nebo trestu smrti. Rozhodnutím ze dne 7. února 2022 mu azylový úřad odmítl přiznat postavení uprchlíka z důvodu neexistence oprávněných obav z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy v případě návratu do Libanonu. V tomto ohledu měl tento orgán za to, že prohlášení učiněná B. F. během několika pohovorů byla nesoudržná, vzájemně si odporující a neurčitá.

Právní stránka: Dotyčný soud musí mít v každém případě možnost nařídit lékařskou prohlídku, pokud existují konkrétní indicie o tom, že zdravotní problémy žadatele o mezinárodní ochranu mohou být způsobeny traumatickou událostí, ke které došlo zejména v zemi jeho původu, a obecně, pokud se podle posouzení tohoto soudu ukáže provedení takové prohlídky jako nezbytné nebo relevantní pro posouzení skutečných potřeb mezinárodní ochrany uvedeného žadatele. Kromě toho podmínky využití lékařské prohlídky musí být v souladu se základními právy zaručenými Listinou, jako je právo na respektování lidské důstojnosti zaručené v článku 1 Listiny a právo na respektování soukromého a rodinného života zaručené jejím článkem 7. Není nezbytné, aby se soud, který nařídil lékařskou prohlídku dotyčného žadatele, mohl sám obrátit na kvalifikovaného zdravotníka, aby provedl tuto prohlídku a předal mu výsledky, jelikož tento soud může rovněž nařídit rozhodujícímu orgánu, aby přijal nezbytná opatření za účelem podrobení tohoto žadatele nařízené lékařské prohlídce a aby mu v krátké lhůtě předal výsledky této prohlídky. V obou případech by si totiž soud mohl opatřit informace, které považuje za relevantní nebo nezbytné k provedení aktualizovaného posouzení daného případu, při dodržení cíle urychleného vyřízení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Protect Natur-, Arten- und Landschaftsschutz Umweltorganisation*, C-664/15, EUze dne 29. července 2019, *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626:C:2017:987.

Relevantní právní úprava: Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezi-

národní ochrany, s přihlédnutím k článku 47 Listiny základních práv Evropské unie a ve spojení s čl. 4 odst. 3 SEU.

Alcampo a další (věc C-584/23)

Datum rozhodnutí: 10. dubna 2025

Závěr: *Právo EU nebrání právní úpravě členského státu, která stanoví, že trvalý invalidní důchod v důsledku pracovního úrazu se vypočítává na základě mzdy, kterou pracovník skutečně pobíral ke dni úrazu, a to i v případě pracovníka, který k tomuto dni využíval opatření ke zkrácení pracovní doby za účelem péče o dítě, v situaci, kdy skupinu pracovníků, kteří takové opatření využívají, tvoří převážně ženy.*

Skutkové okolnosti: KT byla zaměstnána u společnosti Alcampo jako pokladní a od 2. ledna 2008 využívala opatření ke zkrácení běžné pracovní doby, jehož mohou využívat pracovníci, kteří mají v zákonné péči dítě mladší dvanácti let. V důsledku toho byla její běžná pracovní doba, která činila 39,5 hodiny týdně, zkrácena nejprve od 2. ledna 2008 do 30. listopadu 2017 na 50 %, poté od 1. do 31. prosince 2017 na 30 hodin týdně a nakonec od 1. ledna 2018 na 20 hodin týdně. Toto opatření ke zkrácení pracovní doby, které bylo spojeno s poměrným snížením mzdy, mělo skončit dne 6. října 2019. Dne 13. dubna 2019 utrpěla KT pracovní úraz, v jehož důsledku utrpěla pohmoždění levé kyčle a kolena, v důsledku čehož se s účinností od 29. října 2019 stala dočasně práce neschopnou. Dne 14. června 2019 ji zaměstnavatel propustil, čímž byl ukončen její pracovní poměr. V návaznosti na komplikace musela KT dne 1. února 2021 podstoupit chirurgickou operaci spočívající v totální endoprotéze levého kolene. Rozhodnutím INSS ze dne 2. srpna 2021 bylo uznáno, že KT trpí úplnou a trvalou pracovní neschopností v důsledku pracovního úrazu, v důsledku čehož jí byl přiznán plný trvalý invalidní důchod, vypočtený na základě její skutečné mzdy ke dni úrazu, tedy 50 % částky odpovídající zaměstnání na plný úvazek, jehož výše byla stanovena na 8 341,44 eur ročně.

Právní stránka: Právní úprava nabývání nároků na dávky sociálního zabezpečení během období přerušení zaměstnání v důsledku výchovy dětí spadá do působnosti členských států. Směrnice 79/7 členským státům v žádném případě neukládá povinnost přiznávat výhody v oblasti sociálního zabezpečení osobám, které vychovaly děti, nebo stanovit práva na dávky po obdobích přerušení

zaměstnání v důsledku výchovy dětí. Za těchto podmínek statistické údaje zmíněné předkládajícím soudem neumožňují prokázat, že skupina pracovníků zvláště znevýhodněných vnitrostátní právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení je převážně tvořena ženami, které využily opatření ke zkrácení pracovní doby za účelem péče o dítě. Obecné statistické údaje uvedené v bodě 20 tohoto rozsudku se totiž týkají celkového počtu pracovníků, kteří mezi roky 2020 až 2022 nepřetržitě využívali opatření ke zkrácení pracovní doby v souladu s čl. 37 odst. 6 zákónu práce, jakož i jejich rozdělení mezi pracovníky ženského a mužského pohlaví. Tyto statistické údaje se tak nezaměřují na všechny pracovníky specificky znevýhodněné pravidlem výpočtu stanoveným v čl. 60 odst. 2 nařízení v oblasti pracovních úrazů, ani a fortiori neumožňují stanovit příslušné podíly pra-

covníků mužského a ženského pohlaví, kteří by byli znevýhodněni použitím tohoto ustanovení vnitrostátního práva. V důsledku toho čl. 60 odst. 2 nařízení v oblasti pracovních úrazů nemůže být na základě skutečností popsanych v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce považován za zvláště znevýhodňující určitou kategorii pracovníků, kterou tvoří převážně ženy.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. července 2009, *Gómez-Limón Sánchez-Camacho*, C-537/07, EU:C:2009:462, ze dne 14. dubna 2015, *Cachaldora Fernández*, C-527/13, EU:C:2015:215.

Relevantní právní úprava: Článek 4 odst. 1 směrnice Rady 79/7/EHS o postupném zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti sociálního zabezpečení.

Zpracoval: Jan Tlamycha